

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 020568 18 Кж 7
Бања Лука, 05.11.2018. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића као председника вијећа, Даниеле Миловановић и Обрена Бужанина, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптужених М.Х. и З.Ш., због кривичног дјела неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 1. и 2. Кривичног законика Републике Српске, а оптуженог М.Х. у стицају са кривичним дјелом омогућавање уживања опојних дрога из члана 208. став 1. истог закона, одлучујући о жалбама бранилаца оптужених М.Х. и З.Ш., изјављеним против рјешења Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 020568 18 Кв 10 од 25.10.2018. године, у сједници вијећа одржаној дана 05.11.2018. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбијају се, као неосноване, жалбе бранилаца оптужених М.Х. и З.Ш., изјављене против рјешења Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 020568 18 Кв 10 од 25.10.2018. године.

О б р а з л о ж е њ е

Рјешењем Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 020568 18 Кв 10 од 25.10.2018. године, утврђено је да и даље стоје разлози за притвор према оптуженима М.Х. и З.Ш., против којих се пред тим судом води кривични поступак по оптужници Окружног тужилаштва у Бањој Луци број Т13 0 КТ 0037678 17 од 04.01.2018. године, којом се терете да су извршили кривично дјело неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 1. и 2. Кривичног законика Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 63/17, у даљем тексту: КЗ РС), а оптужени М.Х. у стицају са кривичним дјелом омогућавање уживања опојних дрога из члана 208. став 1. истог закона.

То рјешење донесено је у поступку контроле оправданости притвора која се врши по истеку два мјесеца од дана доношења посљедњег рјешења о притвору, а због постојања притворског разлога из члана 197. став 1. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, 91/17, у даљем тексту: ЗКП РС).

Против тог рјешења, жалбе су благовремено изјавили браниоци оптужених М.Х. и З.Ш..

Бранилац оптуженог М.Х., адвокат Ч.Ђ. из Б.Л., рјешење побија због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се рјешење преиначи, тако што ће се према оптуженом укинути притвор и наредити да се исти одмах пусти на слободу.

Браниоци оптуженог З.Ш., адвокати Д.К. и Б.М. из Б.Л., рјешење побијају због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, рјешење укине и оптужени одмах пусти на слободу.

Разматрајући спис, побијано рјешење и жалбе, одлучено је као у изреци овог рјешења из следећих разлога:

Неосновани су приговори жалби да је побијано рјешење захваћено битним повредама одредаба кривичног поступка, тврдњом да исто не садржи разлоге о основаној сумњи као општем услову за одређивање притвора, те разлоге за закључак о постојању посебног притворског разлога из члана 197. став 1. тачка в) ЗКП РС. Супротно томе, овај суд налази да је побијано рјешење потпуно јасно и да су у његовом образложењу изнесени разлози о свим чињеницама одлучним за постојање основане сумње, као општег услова за притвор у односу на оба оптужена лица и постојање посебног разлога за притвор из члана 197. став 1. тачка в) ЗКП РС.

Надаље, супротно жалбеним наводима овај суд налази да је првостепени суд правилно утврдио све одлучне чињенице и извео правилан закључак о постојању основане сумње да су оптужени починили кривично дјело неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 1. и 2. КЗ РС, а оптужени М.Х. у стицају са кривичним дјелом омогућавање уживања опојних дрога из члана 208. став 1. истог закона, које им се оптужницом ставља на терет и притворског разлога из члана 197. став 1. тачка в) ЗКП РС и за такав закључак дао разлоге на страни 2. и 3. образложења побијаног рјешења, које у цијелости прихвата и овај суд.

Наиме, основана сумња да су оптужени починили кривична дјела за која се терете, потврђена је бројним објективним и субјективним доказима, које је окружни тужилац приложио уз оптужницу, од којих је велики дио доказа изведен у досадашњем току главног претреса, те је, по оцјени овог суда, првостепени суд правилно закључио да и даље егзистира основана сумња да су оптужени предузели инкриминисане радње неовлашћеног промета супстанци и препарата који су проглашени за опојне дроге, на начин како је то детаљно за сваког од њих и описано у предметној оптужници и тиме учинили кривична дјела за која се терете. Утврђујући да у досадашњем току поступка, основана сумња ничим није компромитована јер чињенична подлога на којој се она заснива и даље постоји у неизмјењеном облику, побијано рјешење правилно закључује да се нису измјениле околности у погледу постојања овог општег услова за продужење притвора.

Исто тако, аргументима жалби није доведена у сумњу ни правилност чињеничних утврђења на којима се заснива закључак првостепеног суда о постојању нарочитих околности које оправдавају бојазан да би оптужени боравком на слободи могли поновити кривично дјело. Тако је правилно утврђено да је оптужени М.Х. осуђиван више пута за разна кривична дјела, а З.Ш., због истог кривичног дјела. Дакле, оптужени Ш. је специјални повратник, што даје посебну тежину његовим радњама у смислу да то указује на опасност од поновног чињења новог кривичног дјела. С обзиром да су оптужени раније осуђивани, очигледно је да казне које су им изрицане нису утицале да више не чине кривична дјела. Ово се односи и на оптуженог Халиловића јер бројност учињених кривичних дјела, изречене казне затвора и висина посљедње изречене казне затвора, указује на његову криминогену опасност, тако да није неопходно за ову оцјену да се ради о специјалном повратнику, како то жалба његовог браниоца погрешно сматра.

Када се наведене чињенице доведу у везу са њиховим лошим имовним стањем због тога што су незапослени и без сталних су извора прихода, те бројност радњи које им се стављају на терет и то у релативно дугом временском периоду, онда се потврђује правилност закључка првостепеног суда да су то нарочите околности које оправдају бојазан да ће оптужени боравком на слободи поновити кривично дјело. Уз све то испуњен је и услов који се односи на висину казне која се може изрећи за ово кривично дјело и тиме за продужење притвора из разлога прописаних чланом 197. став 1. тачка в) ЗКП РС. Код оваквог стања ствари, ирелевантан је жалбени приговор браниоца оптуженог М.Х., којим се указује на лоше здравствено стање овог оптуженог, јер сва притворена лица имају обезбјеђену здравствену заштиту.

Дакле у вријеме доношења побијаног рјешења, а у фази контроле оправданости притвора, по истеку два мјесеца од доношења посљедњег рјешења о притвору, у складу са чланом 202. став 1. ЗКП РС и овај суд налази да се нису измјениле околности које су постојале у вријеме доношења претходног рјешења и које оправдавају даљу примјену мјере притвора.

Како из наведених разлога жалбе нису основане, ваљало је исте одбити на основу члана 337. став 3. ЗКП РС и одлучити као у изреци овог рјешења.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић